

Svědectví: 61. Lydia Kolátorová - Dítě z daleké země

Svědectví Lydie Kolátorové o počátcích baptistické historie v Praze.

A sepia-toned portrait of Lydia Kolátorová, a woman with dark, wavy hair and glasses, wearing a dark top with a light-colored collar.

Svědectví

A black and white photograph of a two-story house with a gabled roof, a small porch, and several windows. A tree is in the foreground on the left.

Lydia Kolátorová
Dítě z daleké země

Svědectví

Zahradní domek ve Vršovicích v Praze v roce 1886 – domov Lydie Kolátorové a první modlitebna baptistického sboru v Praze.

Dítě z daleké země

Kdysi žilo sedm šťastných zdravých malých dětí v malém domku s krásnou zahradou za humny. Nebylo to v Americe – ne, draží! Vezměte si mapu a snadno najdete zemi ve tvaru srdce – Čechy. Vypadá na mapě jako srdce uprostřed Evropy a kvůli bolestivému pronásledování se ukázalo jako zlomené srdce.

Když se podíváte do středu tohoto srdce na mapě, najdete tam město Praha. Takže tam! To je místo, kde žili tyto šťastné děti. Jejich rodiče byli chudí, ale byli bohatí v Bohu. Otec byl baptistickým kazatelem, ale nemyslete si, že ve velkém sboru. Ne draží! Začal být kazatelem v Praze, ale neměl jediného člena. Jen si to představte!

Ale přesto věrně začal a věrně pracoval. Pracoval tvrdě. Bylo to těžké, protože celá země je římskokatolická a je velmi těžké pracovat mezi těmito lidmi. Maminka těchto dětí otci pomohla.

Nyní vám prozradím tajemství: byl to můj otec. Maminka tedy pomohla mému otci. Jak? Za prvé, řekla, bude mít nedělní školu se svými sedmi dětmi.

Vážení, nebyla to krásná nedělní škola! Když bylo hezké počasí, šli jsme do zahrady za naším domem, dali židle do malého stanu a maminka byla naše učitelka! Byla to dobrá, drahá, vznešená učitelka. Ach, ty požehnané hodiny u jejích nohou! Jsem už docela dospělá a sama mám malou dcerku – ale nikdy, nikdy nezapomenu na naši nedělní školu doma.

Ale velmi brzy nás nebylo jen sedm, protože se náš kruh zvětšil. Řekli jsme spolužákům ve škole o naší krásné nedělní škole, kterou máme doma. Nedívali se na nás se závistí? Jsem si jistá, že ano. Tak

jsme řekli: „No, jestli chceš, přijď příští neděli.“

Takže příští neděli se do našeho stáda tiše vkrádala jedna malá katolická ovečka za druhou a trochu se bály, jestli je moje maminka nevyhodí. Ale drazí, nebyl důvod se bát. Maminka se na každého usmála a řekla, že je tak ráda, že přišli. A pak přišli každou neděli.

Ale víte, co se stalo? Kněz v naší škole se o tom dozvěděl, že jeho katolické děti „jsou nevěrné církvi a navštěvují kacířskou nedělní školu v Jungmannově ulici v domě baptistického kazatele“. Druhý den ve škole tedy nastal velký rozruch a kněz každému zakázal chodit k nám domů. Byli jsme tak smutní.

Ale poslouchajte, jak to bylo dál. Jeden chlapec přicházel do naší nedělní školy znovu a znovu. Byl to bledý, malý chlapec s dlouhou úzkou tváří, asi deset let starý. Měli jsme ho velmi rádi, přestože jeho šaty byly velmi chudé a vypadal, že je vždycky tak hladový.

Mamince se líbil a hladila ho. Řekla mu o Kristově lásce ke každému dítěti, o Ježíšově spáse a vykoupení. Byl velmi pozorný, naslouchal tomu, co říkala, a maminka ho naučila, jak se modlit a prosit za odpuštění pro jeho duši. Také velmi miloval písničky a miloval zejména tuhle: „Ježíš mě miluje, já vím, protože Bible mi to říká.“

To vše se stalo asi před čtrnácti lety. Roky rychle plynuly, ze sedmi dětí se stali dospělí lidé. Ten nejstarší – Jindřich – se stal kazatelem, aby pomohl svému otci, ale zemřel ve věku osmadvaceti let.

Mladší syn Josef se vydal po stopách svého otce a bratra a dnes pracuje v Praze jako kazatel ve sboru, který jeho otec před mnoha lety založil.

Mezitím se mnohé změnilo, mnoho věcí se vykouřilo z naší paměti; nedělní škola v Praze se zvětšovala a zvětšovala, tváře v řadách dětí se měnily, přišly nové děti, jiné odešly a my jsme nikdy nevěděli, co se stalo s tím chlapcem s malým bledým obličejem.

Před nějakou dobou mi jedna dáma v Praze – jmenovala se paní Jarolímková – řekla: „Je tu stará chudá žena, v temné ulici na předměstí Prahy a je velmi nemocná – nepůjdeš se se mnou na ni podívat?“

Samozřejmě jsem šla. Vstoupili jsme do malé tmavé místnosti, kde byla vidět chudoba v celé domácnosti. Vzduch byl teplý a vlhký, místnost špinavá, neuklizená a studená. Na chudé posteli jsem viděla starou, napůl slepou ženu, která při pohledu na nás křičela: „Kéž vám Bůh dá odměnu, jsem tady tak opuštěná, zapomenutá“.

Potom jsem s ní mluvila o Ježíšově lásce a pomáhali jsme jí, jak jsme mohli. Za chvíli řekla: „Prosím, v šatníku je v hadříku zabalená Bible. Četla bys mi trochu?“ Myslela jsem si, že to bude katolická modlitební knížka nebo nějaká jiná kniha, ale nečekala jsem, že v tomto katolickém domě najdu skutečnou Bibli. Ale ve skutečnosti to byla drahá, dobrá, stará Bible.

„Odkud jste ji vzala?“ Zeptala jsem se. „Ach, to je dlouhý příběh,“ řekla. „Vyprávějte nám ho,“ prosili jsme.

„Před mnoha lety jsem měla dospělého chlapce, který byl hrubý a zlý. Byl velkým trápením a smutkem mého života. Jeho otec byl opilec a já se bála, že ho můj chlapec bude následovat. Chodil do veřejných domů, utratil tam všechny své peníze tancem, pitím a hraním karet. Někdy si tajně vzal moje vlastní peníze a utratil je se svými zlými kamarády.

Nevěděla jsem, co mám dělat; neposlouchal mě, když jsem ho prosila, aby vedl lepší život. Modlila jsem se k Bohu, aby se pokusil ho buď změnit, aby byl dobrý, nebo aby si ho vzal.

Ale najednou se syn nečekaně změnil. Do dneška nevím, čím to mohlo být. Začal navštěvovat nějaké tajemné setkání – bylo to v Jungmannově ulici. Tam se naučil modlit a doma zpíval ty nejkrásnější duchovní písně. Už nikdy nechodil tancovat, a i kdybych mu řekla, že by mohl jít ještě jednou, nešel by.

Moji sousedé si této změny okamžitě všimli a několik z nich mi řeklo, že bych měla být za takového chlapce vděčná Bohu. Nedokázala jsem si to nijak vysvětlit, tak jsem si myslela, že mu Bůh dal jiný mozek.

Tam na těch tajných schůzkách mu někdo dal malou Bibli (byl to Nový zákon). Tu knihu miloval natolik, že ji nosil vždy s sebou a kdykoli měl několik minut času, tak ji četl a četl. Nikdy jsem neuměla číst a kromě toho jsem napůl slepá, takže mi můj ubohý chlapec četl nahlas a zpíval pro mě písně o Bohu.

Vždy říkal: ‚Pojď, matičko, drahá, sedni si vedle mě, budu ti číst.‘ Někdy jsem toho měla příliš mnoho na práci, ale on řekl: „Nechte svou práci na minutu, to nevadí, pojdte si poslechnout.“

Bylo to šťastné období. Jednoho dne někdo zaklepal na dveře a stál tam muž a ptal se, jestli si koupíme Bibli. Byl to kolportér z Britské a zahraniční biblické společnosti, která má sklad v Praze. Můj chlapec mě okamžitě prosil: „Ach, matičko, kup si jednu, udělej to! Zaplatím ti za to, až se uzdravím a budu moci znovu pracovat.“ – protože v té době začal být nemocný.

Tak jsem od něj koupila tuto Bibli. Můj chlapec onemocněl tuberkulózou a nemohl chodit na shromáždění. Ale doma četl, zpíval a byl šťastný. Ale nemodlil se jako já! Ne, draží! Nikdy se nemodlil ke všem svatým, k Panně Marii, k andělům – ne! Vždy mluvil s Ježíšem jako přítel s přítelem. Také mi řekl, že v kostele, kam chodil, křtili pouze dospělí, kteří jsou věřící.“

To všechno mi řekla ta matka, a ona nevěděla, že jsem o těch setkáních na Jungmannově ulici dobře věděla. Ale to nebylo všechno, nakonec řekla:

„Po smrti mého ubohého chlapce Josefa, se jeho mladší bratr Václav chopil Bible a četl v ní. Potom mu některé děti ve škole řekly, aby přišel do nedělní školy a on tam šel. Bylo to stejné místo kam chodil Josef.“

Byla tam nějaká paní, která vyprávěla dětem o Ježíši a učila je modlit se, zpívat, a mému malému Václavovi se tato nedělní škola velmi líbila. Doma se modlil stejně jako Josef, který zemřel, a ze všeho nejvíc se mu líbila píseň: „Ježíš mě miluje“.

Stala se však smutná věc. Kněz ve škole se dozvěděl, že chlapec navštěvuje kacířské místo bohoslužeb, a káral ho za to, že s tím má něco společného, a zakázal mu chodit do nedělní školy.

Ale navzdory tomu se jeho život stal krásným a týden za týdnem rostl ve víře a stal se z něho křesťan. Jeho chování bylo předtím špatné, ale poté, co začal chodit do nedělní školy, se jeho chování změnilo.

Ale knězi byla doručena zpráva, že jeho příkazy nebyly uposlechnuty. Kněz chlapce vyhledal a pokáral ho, že se chytil toho, čemu říkal „ty nové myšlenky“. Malý chlapec pohlédl do tváře kněze a nevinně poznamenal: „Promiňte, pane, to nejsou nové myšlenky. Bylo mi řečeno, že jsou to velmi staré myšlenky.“

Při této poznámce kněz ztratil kontrolu nad nervy a odmrštil chlapce, ten narazil na kamna a zlomil mu kosti na hrudi. Chlapec také utrpěl vnitřní zranění, kvůli nimž trpěl velkými bolestmi. Poté následovaly dlouhé dva roky nemoci a bolesti. „Chlapec pomalu chřádl. Zemřel ve věku čtrnácti let“.

Nyní je to dvanáct let, co tento malý hrdina zemřel. Když přišel jeho poslední den, řekl: „Mami, dnes ve čtyři hodiny odejdu. Měl jsem krásný sen, ach, tam bude všechno tak milé a sladké, ale než odejdu, musím poděkovat tobě a všem našim sousedům za všechno, co jste pro mě v mé nemoci udělali.“

Sousedé přišli a byli dojati k slzám, když chlapec ve čtyři hodiny hovořil o své smrti a všem děkoval. Poté velmi úzkostlivě čekali, až to všechno skončí. Než hodiny odbily čtyři, malý Václav Smejkal zemřel.

Bylo mi řečeno, že jednou na hodině náboženství ve škole, když kněz vysvětlil třídě něco z Nového zákona, tento malý chlapec řekl: „Omlouvám se, pane, ale v mém Novém zákoně to není takhle napsáno, je to tak a tak.“ Kněze to samozřejmě rozzuřilo.

Stará matka byla velmi ráda, když jsem jí řekla, že jsem chodila s jejím malým chlapcem do nedělní školy, že nás tam učila moje maminka a že můj otec je kazatelem, o kterém oba její chlapci doma mluvili.

Byla tak ráda, že jsme se stali blízkými přáteli. Pak ji přišlo navštívit několik našich členů sboru a pomoci jí. Velmi toužila slyšet a naučit se číst evangelium.

Jednou si pro ni přišla přečíst paní Jarolímková, členka našeho sboru, a zjistila, že má na klíně otevřenou Bibli. Paní Jarolímková se usmála a matka Smejkalová řekla: „Víte, já neumím číst, ale na vás jsem čekala příliš dlouho, takže jsem jen otáčela jeden list za druhým a mezitím jsem myslela na Ježíše. Potom jsem se modlila.“

Opět za ní přišla její malá vnučka asi ve čtyřech letech. Babička řekla: „Pojďme se modlit, drahoušku.“ Holčička tedy vzala Nový zákon, babička velkou Bibli a obě otáčeli jeden list za druhým, když mluvili o Ježíšově lásce. Poté se obě tyto „maličké“ pokusily modlit.

Když se matka Smejkalová trochu vzpamatovala ze své nemoci, několikrát přišla na naše shromáždění a otevřela své srdce Ježíši. Ale znovu onemocněla a je tomu právě dva roky, co zemřela a byla pochována se svými dvěma chlapci, kteří našli Ježíše v naší nedělní škole.

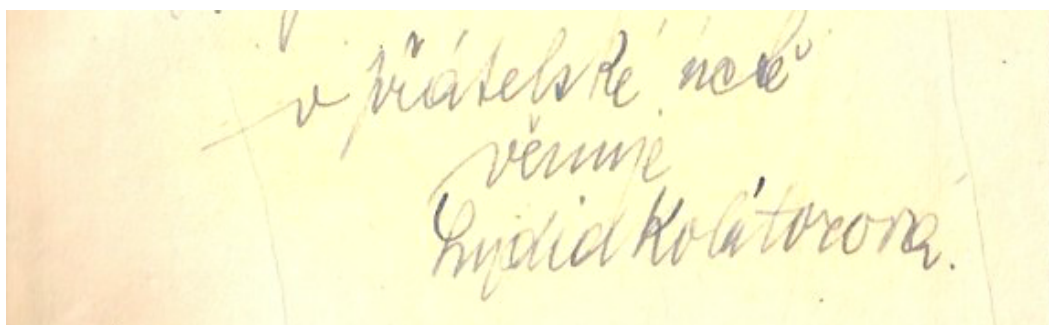
Lydia Kolátorová (rozená Novotná),
Brno, Morava, 1911

Zdroj:

časopis *MODERN BAPTIST Heroes and Martyrs*, J. N. PRESTRIDGE, D. D., 1911, THE WORLD PRESS LOUISVILLE. KY.

Lydia Kolátorová, narozena 20. 4. 1882 v Praze, zemřela 5. 1. 1960 v Podhořanech u Kralup. Misijní a sociální pracovnice, beletristka, překladatelka z angličtiny.

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou

skupinu [Zpravodaj Sítě víry](#)